

чахте вие! Къмъ края, помня, даваше ви ягоди и череши. На този прѣкрасенъ гостъ вие се радвахте 31 день.

— Веселъ и приятенъ бѣше и слѣдния 30-дневенъ гостъ, ала другаритѣ му, които дойдоха слѣдъ него и стояха по 31 день, по трудолюбие, бѣха първи гости. Затова, може би, тѣ бѣха и най-богати. Оставиха ни много храна, плодове, за да изхранимъ всички други гости.

И тѣ си отидоха.

Дойде тогава единъ старъ и убитъ отъ дългътъ трудъ старецъ. По набръчканото му лице се показваше една слаба усмивка. Той ни накара да оберемъ лозята и стоя у насъ цѣли 30 дня.

Колко студентъ бѣше братъ му, който го замѣсти.

Не ли той обрули листата на дърветата.

И този, който дойде слѣдъ 31 день, мразѣше зелената трѣва и цвѣтята, ала вие го обичахте. Защо?

Зарадъ хубавитѣ шейни, които ви подари.

Дванайсти по редъ е този, който сега е у дома още и когото вие добрѣ познавате.

Запомнете, че всички тѣзи наши гости иматъ една майка. Отъ тѣхъ послѣдниятъ и първитѣ два живѣятъ въ *Сиѣжна*; другитѣ три—въ *Цвѣтана*; слѣднитѣ три—въ *Плодово*, а останалитѣ—въ *Листо-падъ*. Но азъ не споменахъ имената имъ . . .

До като татко изговори това, азъ вече бѣхъ се сѣтилъ и извикахъ:

— Януари, февруари . . . И всички почнахме въ единъ гласъ: мартъ, априлъ, май, юни